

MEVROUW CORNELIE VAN ZANTEN.

Maandag 2 Augustus vierde onze vermaarde landgenoote, Mevrouw Cornelie van Zanten, haar zestigsten verjaardag. Mevrouw van Zanten, die haar operaklasse van Berlijn naar den Haag heeft verplaatst, is de eenige Nederlandsche artiste, die in vier landen: Italië, Duitschland, Amerika en Nederland, aan opera's verbonden was en haar partijen zong in de taal van het land. Hierboven Mevr. van Zanten (voor den vleugel) met een harer meest bekende leerlingen, Tilly Koenen, die binnenkort een tournée door Amerika gaat maken.

GENERAAL SNIJDERS TE HARDERWIJK.

Verleden week Vrijdag bracht Generaal Snijders, opperbevelhebber van Land- en Zeemacht, een bezoek aan het Interneeringskamp te Harderwijk. Hierboven Z. Excellentie (1) bij het verlaten der werkschool; naast hem (2) generaal Loke, commandant van genoemd interneeringskamp, wiens vertrek als commandant aanstaande is. Nummer 3 de Huzarenluit. Brondgeest, de bekende tooneel- en sportman. *(foto Du Houx).*

en voelde een rilling langs zijn rug loopen. — „Voor mij niet, hoop ik!" zei hij haastig. „Ik ben niet lekker, en ga een beetje vroeg onder de wol."

Meyer ging heen en toen Haasnoot een uur later op de chambree kwam, zag hij dat Meyer, zijn slaapie, zijn brits met een ander verruild had.

Er is een oud spreekwoord dat zegt dat een vrouw de dikste vrienden tot vijanden kan maken; een verzekeringsagent doet dat zaakje veel beter en gauwer dan een harem vol van de mooiste vrouwen. Meyer en Haasnoot waren trouwe vrienden geweest gedurende hun geheelen diensttijd, maar nu met dat bloedgeld in 't vooruitzicht begonnen ze elkander te haten.

„Dat gaat zoo niet langer," zei Meyer op zekeren dag.

„Wat bedoel je?" vroeg de ander.

„Dat weet je net zoo goed als ik! Jij bent bang voor mij en ik voor jou. Dat is een ongezonde toestand. Dikwijls bekruipt me de wensch dat ik tegenover jou in de vuurlinie lag en dat is geen aangename gedachte voor zoo'n vreedzaam man als ik."

„Wat moeten we dan doen?" vroeg Haasnoot.

„Opgeven!"

„Wat? En me twintig gulden premie die ik betaald heb?" riep Haasnoot uit.

„Zouden ze die niet teruggeven?"

„Dat kun je aan je hart voelen!"

„Dan vind ik dat een smerigen zwendel," voer kleine Meyer uit. „Ik heb twintig gulden betaald, opdat jij zou doodgaan en ik vijfhonderd pop zou ontvangen; maar nou jij niet dood wil, moet ik mijn geld terug. 't Is zoo zuiver flesschentrekkerij, anders niet!"

„Een van ons beiden moet sterven," zei Haasnoot. „Da's de eenige manier!"

„Nou ik ben't nog niet van plan," antwoordde zijn vriend. „Aan jou de eer?"

„Och, ik bedoel niet *werkelijk* doodgaan," hernam Haasnoot, „alleen 't maar voorwenden, vat-je!"

„Kerel, dat is een prachtig idee," riep Meyer bewonderend uit.

„En 't is heel eenvoudig," verklaarde Haasnoot. „Ik heb er al lang over gedacht. Een van ons tweeën (en ik vind 't het beste dat jij dat bent) moet verdwijnen voor goed. Je korte jas, je broek, schoenen en kepi leg je ergens langs den waterkant. Ze zullen dan natuurlijk denken dat je verdronken bent, mij de vijfhonderd gulden betalen en die deelen we dan samen. Wat denk je van mijn plan?"

„Prachtig!" verklaarde Meyer. „Er is slechts één ding wat me in jouw voorstel niet bevalt, n.l. dat ik de grap moet uithalen. Mij dunkt, jij zou dien zelfmoord veel beter kunnen spelen, je bent nog zoo'n oude dilettant-tooneelspeler."

„Neen maar dat is toch iets wat jou beter zou afgaan," meende Haasnoot. „Hier is een cent, we zullen gooien! Kruis of munt. Kruis doe jij 't, munt ik. — 't Is kruis!"

„Wel vervloekt," mopperde Meyer. „Ik vind het toch, goed beschouwd, een gevaarlijk plan. Zeg dat nou zelf."

„Neen, geen praatjes meer, Meyer. De zaak is nou beslist! Jij doet het! Doe nou maar geen moeite om ervan af te komen. Jij moet je verdrinken en ik zal voor de rest zorgen."

„Ja, da's alles goed en wel," merkte Meyer op, „maar op die manier verdwijnen beteekent eigenlijk uit 't leger deserteeren."

„Stel je gerust, het leger zal zich wel zonder jou trachten te redden. En wie weet, misschien kun je wel onder 'n anderen naam dienst nemen."

„En mijn strepen dan? Die ben ik toch kwijt?" mopperde Meyer.

„Die had je toch vandaag of morgen kwijt geraakt, zoo'n brave jongen als jij," antwoordde Haasnoot ongevoelig. „Laten we liever eens praten hoe jij sterven zal. Ik vind verdrinken het beste."

„Een nare, natte dood!"

„Loop naar de pomp! Wat zou jij dan willen? Je kunt je toch niet ophangen of je voor den kop schieten, want dan zou ik je lijk moeten toonen en dat gaat niet, omdat je nog leeft. Als je echter jezelf verdrinkt, dan gaat alles heel gemakkelijk."

Het duurde nog geruimen tijd, voordat Meyer er voor te vinden was. Doch toen Haasnoot hem uitlegde dat hij niet meer nat behoefde te maken dan zijn grooten teen, stemde hij eindelijk toe. Er werd afgesproken dat hij 's avonds laat naar de trekvaart buiten de stad zou gaan met burgerspulletjes in een stuk grauw papier. Zoodra de kans schoon was, zou hij van kleeding veranderen, zijn knevel afscheren zoo goed als dat in 't donker gaan zou en naar Utrecht vertrekken, terwijl hij zijn uniform en kepi aan den waterkant zou neerleggen.

„En een brief," zei Meyer. „Alle zelfmoordenaars schrijven een brief, waarin ze meedeelen waarom ze 't gedaan hebben."

„ONZE TUIN".

Verleden week Woensdag hield de Nederlandsche Vereeniging tot bescherming van onwettige en verwaarloosde kinderen „Onze Tuin" een vergadering in het Brongebouw te Haarlem. Als voorzitter werd gekozen ds. W. W. Meynen (x) uit Dordrecht. — Hierboven een groep van de vergaderden. *(V.F.B.)*

„Jij bent toch niet van plan te gaan vertellen dat je zelfmoord pleegt om verzekeringsgeld te krijgen?"

„Ben je niet wijs?" zei Meyer verontwaardigd. „Ik zou den Dubbele [1]) er wel eens tusschen willen nemen. Die negert me voortdurend. Wacht, Haasnoot, ouwe jongen, ik krijg daar een lumineus idee. Ik zal een brief achterlaten die den Dubbele een paar slapelooze nachten bezorgen zal, waarin ik schrijf dat ik me om hem verdronken heb. Kom mee, Hazelnootje, we zullen 't zaakie klaar maken."

Twee uur later legde Meyer zijn soldatenpakje op den oever neer, en bovenop het pakje den brief.

„En nu, vaarwel, Haasnoot, jongen," zei Meyer. „Schrijf me maar post-restante, Utrecht, zoodra je den aap te pakken hebt," en haastig ging hij heen om den laatsten trein nog te halen. Den volgenden dag brak de bom los, toen Meyer gerapporteerd werd als vermist en spoedig daarop zijn uniform aan den waterkant gevonden werd. Het ergste kwam evenwel toen de kolonel den brief opende en daarin las dat Meyer zelfmoord had gepleegd om van de plagerijen van zijn sergeant-majoor verlost te worden.

Dat gaf me een drukte in de kazerne, in de stad, de dagbladen schreven er artikelen over; ja zelfs zou er in de Tweede Kamer over worden geïnterpelleerd. Meyer, bij zijn leven een korporaal, dien weinigen kenden, werd bij zijn dood een tweede Joffre.

De kolonel ging als een razende te keer; en het leven in het regiment geleek veel op de plaats, waar we na onzen dood geen van allen hopen te komen. Er was slechts één gelukkige kerel in de kazerne en dat was Haasnoot. Hij ging zoo op in het vooruitzicht van zijn bezit van f 250, dat niets zijn goede stemming kon bederven. Verzekeringsmaatschappijen doen hun werkzaamheden echter niet met onnoodige haast en in stede van de uitkeering bij keerende post te ontvangen, verliepen er dagen en weken zonder dat Haasnoot eenig levensteeken ontving, dan een paar getiepte brieven meldende dat de zaak in onderzoek was. Van geld evenwel geen spoor! Meyer begon ondertusschen mooi op zwart zaad te zitten en te gelooven dat Haasnoot er met het geld van door was. Het werd hem eindelijk te machtig en op zekeren avond naar de stad terugkeerende, trof hij Haasnoot in 'n bierhuis aan en stoof dadelijk op hem af. „Nou heb ik je, jou trouwelooze bandiet," riep hij uit. „Waar zijn mijn zuurverdiende centen?"

„Het spijt me," zei zijn vriend, „maar ik heb slecht nieuws, allerberoerdst nieuws. Ik had het nooit gedacht."

„Wat is 't!" schreeuwde Meyer. „Vertel op!"

„Ze willen ons niet betalen," antwoordde Haasnoot. „Ze keeren geen geld uit aan zelfmoordenaars. Het was alles jouw stomme schuld. Jij, ezel, met je briefschrijverij."

„Wat!" brulde Meyer. „Wil je zeggen, dat ik me voor niemendal van kant gemaakt heb?"

„Ja, zoo is 't!"

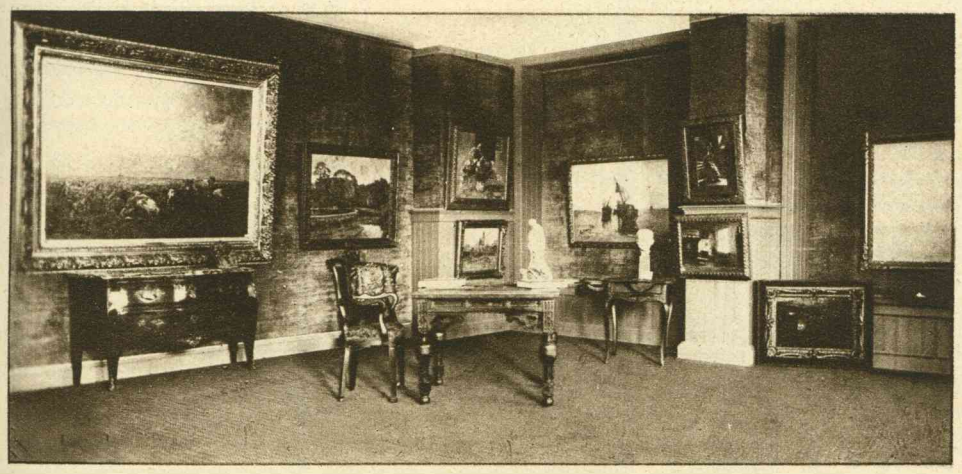
„Wel ganssakkerlijsjes!" kermde Meyer. „Heb ik nou mijn strepen voor niemendal weggegooid. Maar ik ga terug, ... ik ga naar den kolonel. Ik zal hem vertellen dat 't een misverstand was, 'n afschuwelijk misverstand!"

„Als je mijn raad wilt aannemen," zei Haasnoot, „doe dat dan niet. Dat zou jouw grootste stommiteit wezen!"

„Ik heb den laatsten keer jouw raad al gevolgd, jou miserabele slampamper," voer Meyer opnieuw uit, „en wat heb ik daar mee gewonnen! Nou zal ik ereis doen wat *ik* wil," en hiermee wandelde hij naar de kazerne.

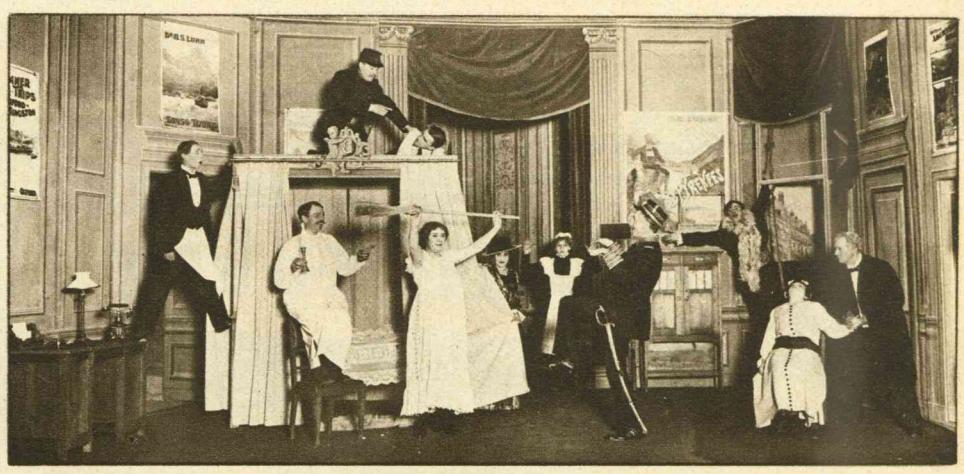
„Nou," ging Barend voort. „Meyer heeft bij den kolonel en den sergeant-majoor een heel aardige ontvangst gehad. Hij heeft 't zoo prettig, dat toen ik hem laatst zag, hij er sterk over dacht of het toch maar niet het beste was, om, en nu in ernst, zelfmoord te plegen; want als de krijgsraad met hem afgerekend heeft, krijgt hij nog een appeltje te schillen met de verzekeringsmaatschappij wegens oplichterij."

[1]) Sergeant-majoor, omdat zijn strepen dubbel zoo breed zijn als van een sergeant.

TENTOONSTELLING VAN BELGISCHE KUNST.

Door de heeren Kennes en de Graef is te Scheveningen een tentoonstelling van Belgische kunst georganiseerd tot steun van Belgische kunstenaars, die door den oorlog zoo zeer beproefd worden. De tentoonstelling, die werken van de eerste Belgische artisten omvat, mag zich zeer in de belangstelling der badgasten verheugen. *(foto Hijmans)*

„EEN SOLDATENSLIPPERTJE".

Met zeer veel succes wordt op het oogenblik in „Frascati" te Amsterdam onder regie van Jos van Lier opgevoerd de klucht van Gaston Marot „Een Soldatenslippertje". Wij geven hierboven een scène uit het tweede bedrijf. V. l. n. r.: A. Meester, Ch. Specht, A. Blankensteijn, E. Poons-v. Biene, J. Mulder, D. Lageman, Marie v. Biene, J. Jurgens. Op het bed: V. Koster en M. Benoy. In het raam: P. Perin. *(V.F.B.)*